

Oh hoia murre, kahjo eest
Sa armas Õnne-toja,
Ja siessu wålja hådda seest
Oh fallis ello Loja,
Sa keigist, mis on kåes ehk ees
— Kas olgo tulles, olgo wees,
Ehk todde haige sångis!

Oh fauta keik körki meelt
Ja wargust, ahnuist árra,
Ja wiilha, waeno, furja keelt
Ja jodikutte kårra!
Et fauks rummal ello wiis!
Se assemele tulgo siis
Üts óige, wagga ello!

Eaß' wilja wåljad halsjenda
Ja walmis wiljaks sada,
Ra loma karjavä figgida
Ja meile kaßuks jáda:
Et meid ei waewaks hådda, ndig,
— Ei sureks saaks ka patto wölg —
Kui wannal aéal olnud. (1658,
1696 ja 1711.)

— Siis rahwas sure hådda sees
On hirmust surma furnud,
Mil sures nálgas, nutto wees
On surm neid mahha murdnud:
Siis leiti neid, kel heinad suus
Ja samlid föid, et wallo luus, —
Kas se ep olnud hådda! —

Sa tahhad, Jäsfand! armoga
Küünd maad ja liinnad hoida,
Keik hådda hallastusstega
Meilt heldest árrapöörda:
Sest tahhame Sind palluda
Ja omma ette walwada
So pühha abbi warral.

Kus wannemad jo maggawad
Ja lapsed waesek sjanud,
Ring ello murrest ággawad,
Ra need, kes lesseks sanud:
Neil wötta omma armoga
Keik silma-wet Sa kuimata
Ja isse Jäsfaks olla!